

РЕШЕНИЕ

№ 497

гр. Пазарджик, 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско
дело № 20225200500523 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

С Решение №363/08.04.2022г., постановено по гр.д.№3536/2021г. по
описа на РС- Пазарджик е осъден „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и
адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул.,С.
№28И, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., да заплати на И. К.
Ц., ЕГН ***** от с.К., общ.Л., ул.,„Тридесет и първа“ №19, на основание
чл.128, т.2 от КТ, дължимото му нетно трудово възнаграждение за месец май
2020г. в размер на 487,55лв. и дължимото му нетно трудово възнаграждение
за месец юни 2020г. в размер на 42,31лв., ведно със законната лихва от датата
на подаване на исковата молба- 12.01.2021г., до окончателното изплащане,
като е отхвърлен иска за заплащане на трудово възнаграждение за месец юни
2020г. за разликата над 42,31лв. до предявения размер от 88лв.

Отхвърлен е предявения от И. К. Ц., ЕГН ***** от с.К., общ.Л.,
ул.,„Тридесет и първа“ №19, против „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и
адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул.,С.
№28И, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., иск с правно
основание чл.215, ал.1 от КТ, за заплащане на командировъчни пари за месец

май 2020г. в размер на 1232лв. и за месец юни 2020г. в размер на 274лв., като до размера от 528,07лв. за месец май 2020г. и до размера от 52,81лв. за месец юни 2020г., отхвърлен е иска поради погасяване чрез прихващане със сумата от 580,88лв.- част от сумата от 797,01лв., представляваща авансово заплатени на ищеца и невъзстановени на ответника суми за непредвидени разходи, съгласно Заповед №2/13.03.2020г., на изпълнителния директор на „В.Х.“ АД, а за разликата над 528,07лв., за месец май 2020г. до предявения размер от 1232лв. и над 52,81лв. за месец юни 2020г. до предявения размер от 274лв. е отхвърлен иска, като неоснователен.

Осъдена е „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул.,С. №28И, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., да заплати на И. К. Ц., ЕГН ***** от с.К., общ.Л., ул.,Тридесет и първа“ №19, на основание чл.224, ал.1 от КТ, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 19 работни дни за 2019г. и 2020г., в размер на 137,61лв., като е отхвърлен иска за разликата над 137,61лв. до размера от 353,82лв., като погасен чрез прихващане със сумата от 216,21лв.- част от сумата от 797,01лв., представляваща авансово заплатени на ищеца и невъзстановени на ответника суми за непредвидени разходи съгласно Заповед №2/13.03.2020г. на изпълнителния директор на „В.Х.“ АД, а за разликата над 353,82лв. до предявения размер от 514,71лв. е отхвърлен иска, като неоснователен.

Осъдена е „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул.,С. №28И, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., да заплати на И. К. Ц., ЕГН ***** от с.К., общ.Л., ул.,Тридесет и първа“ №19, на основание чл.78, ал.1 от КТ, разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 128,54лв.

Осъдена е „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул.,С. №28И, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., да заплати по сметка на Районен съд-Пазарджик държавна такса в размер на 100лв. и възнаграждение за вещо лице в размер на 64,27лв.

Осъден е И. К. Ц., ЕГН ***** от с.К., общ.Л., ул.,Тридесет и първа“ №19, да заплати на „В.Х.“ АД, ЕИК 175080698, седалище и адрес на управление: гр.С., п.к.1113, район „И.“, комплекс ЕСТЕ, ул. „С. №28И,

представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., на основание чл.78, ал.3 и 8 от ГПК разноси за възнаграждение за вещо лице в размер на 111,44лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 148,58лв.

Постановено е, на основание чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението по отношение на присъденото трудово възнаграждение и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от И. К. Ц., чрез пълномощника му адв.П. М..

Със същата се обжалва решението, в частта му с която са отхвърлени исковите претенции, относно дължимото обезщетение за командироване за м.май 2020г. в размер на 580,88лв. и за неизползван отпуск за 2019г. и 2020г. в размер на 216,21лв. поради погасяване чрез прихващане със сумата от общо 791,01лв., приета от съда за авансово заплатени на ищеца суми за непредвидени разходи по Заповед №2/13.03.2020г. на работодателя.

Оплакванията в тази насока са основно, че неправилно е извършено съдебно прихващане, което както е възразено и по рано по дело /първото ос.з./, не следва да се извършва поради липса на изискванията по чл.104 и чл.104 от ЗЗД, вземанията да са ликвидни и изискуеми.

Визира се, че от една страна, съдът правилно е приел, че посочените суми за командировъчни и неизползван отпуск за 2019г. и 2020г. са дължими на ищеца с оглед данните по делото, но неоснователно приема, че са погасени поради прихващане. В тази насока излага подробни съображения. Въз основа на същите счита, че районния съд неправилно е извършил съдебно прихващане на установените за дължими суми със сумата от 797,01лв., поради липса на законовите предпоставки, затова и че ответникът следва да заплати дължимите суми.

Алтернативно, в случай, че не се приемат доводите за неправилност на прихващането се твърди, че не се доказва сумата от 797,01лв. да е преведена на ищеца, като служебен аванс за непредвидими разходи по заповед, както погрешно е възприето в обжалваното решение, с оглед на което дори и да е възможно прихващане, липсва законосъобразно основание за това.

Приема се, че не са взети под внимание подробни изложени в тази насока съображения, нито са коментирани от съда в решението. В този смисъл се и излага същите.

Визира се, че в случай, че се приеме от съда, че не е доказан произхода на сумата от 797,01лв., като служебен аванс за непредвидими разходи, то и получените суми от ищеца не подлежат на връщане, нито на прихващане. Ответникът не е доказал тезата си, като сумите, които съдът счита, че са погасени чрез прихващане, са дължими от ответника за което той следва да бъде осъден.

Искането е да постановяване на решение в този смисъл.

В останалата част се моли, да се потвърди решението на първата инстанция, като правилно, обосновано и законосъобразно.

Претендират се разноси пред настоящата инстанция.

В срок е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- „В.Х., чрез пълномощника му юриск.Д. К..

Твърди се, че подадената жалба е неоснователна и като такава се моли същата да се остави без уважение. В този аспект се излагат подробни съображения в насока неоснователност на изложените в същата възражения. Искането е да се потвърди решението в неговата обжалвана част.

Против цитираното по- горе решение е постъпила въззивна жалба от „В.Х.“ АД, представлявано от изпълнителния директор Г.С.С., чрез пълномощника му юриск.Д. К.. В нея се заявява, че се обжалва изцяло Решение №363/08.04.2022г., постановено по гр.д.№350/18г. по описа на РС-Пазарджик.

Твърди се, че неправилността на решението, произтича от противоречието му с материалния закон, необосноваността му и допуснатите с него нарушение на съдопроизводствените правила.

Писмен отговор от другата страна в процеса- „ГРГ Е.“ ЕООД в срок е постъпил, чрез пълномощника му адвК.С.П.-Г..

Визират се данни от събраните по делото писмени доказателства и от заключението на съдебно- счетоводната експертиза. В този аспект се сочи, че в заключението в т.10 и т.11, вещото лице е посочило, че сборът от начисленото трудово възнаграждение на ищеца за месеците май и юни 2020г. и начисленото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ е общо в размер на 1348,70лв. и след приспадане на следващите се удържки, общо 221,81лв. за двата месеца и на получените и невъзстановени аванси за непредвидими

разходи в размер на 329,81лв., която му е възстановена по банков път на 23.07.2020г.

Сочи се, че в съдебно заседание, проведено на 10.12.2021г., вещото лице е заявило, „че към настоящия момент, дружеството не дължи никакви суми на ищеца“.

Твърди се, че решението е постановено в противоречие с разпоредбата на чл.31, ал.1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Визира се, че в приетото и ценено от съда заключение на вещото лице се установява, че дължимите на ищеца суми за командировъчни пари за месец май и юни 2020г. в общ размер на 580,88лв. са изцяло платени на ищеца.

Като е приел, че с оглед приложимата разпоредба на чл.31, ал.1 от НКСЧ, общо дължимите на ищеца командировъчни са в размер на 1161,76лв., и че на са му изплатени част от тях в размер на 580,88лв., съдът е постановил решение в противоречие с материалния закон.

Твърди се, че решението е постановено в противоречие с разпоредбата на чл.272 от КТ, поради което е незаконосъобразно.

Сочи, че същото е и необосновано. В този смисъл се сочи, че съдът е неправилно е приел, че с насрещното вземане на ответника в размер на 797,01лв. следва да се прихване изцяло от дължимото от ответника вземане за командировъчни пари, вместо да извърши компенсация с присъдените суми за трудово възнаграждение.

Въз основа на изложените съображения и събрани по делото доказателства се моли да се отмени обжалваното решение.

Моли се за присъждане на направените по делото разноси, включително и юрисконсултско възнаграждение.

В уточнение с вх.№15762/02.08.2022г. подадена от „В.Х.“ АД е посочено, че в изпълнение на разпореждане на съда от 15.06.2022г. се уточнява, че се обжалва решението изцяло, така както е посочено във въззивната жалба.

В срок е постъпил писмен отговор на тази въззивна жалба от И. К. Ц., чрез пълномощника му адв.П. М..

Искането в същия е да се остави без уважение подадената въззивна жалба срещу решението на първата инстанция, като неоснователна и недоказана.

Сочи се, че твърденията в уточнителната молба към въззивната жалба, че се обжалва цялото решение противоречат с подробно изложените в жалбата съображения против решението на първата инстанция, поради което се приема, че жалбата се явява необоснована.

Излагат се доводи в неоснователност на наведените в последната възражения. Моли се да се има предвид съображенията изложени в подадената въззивна жалба от И. К. Ц..

Претендират се разноси.

В съдебно заседание, жалбоподателят- ищец И. К. Ц., редовно призован не се явява. За него се явява неговия пълномощник- адв.М.. От страна на последната се моли да се уважи подадената от нея въззивна жалба, като се оспорва тази на насрещната страна. Моли се първата жалба да се уважи и се отмени решението в обжалваните с нея части. В този смисъл се излагат съображения. Моли се за присъждане на разноси в настоящото производство, за което се представя и списък.

Жалбоподателят- ответник „В.Х.“, редовно призован, законен представител не се явява. За него се явява, процесуалния му представител- юриск.К.. От страна на същата се моли да бъде уважена подадената от дружеството въззивна жалба и съответно се остави без у лично и с адв.П. М., редовно упълномощена. От страна на последната се поддържа подадената въззивна жалба и съответно се оспорва насрещната. Искането е да се уважи първата и се остави без уважение въззивната жалба на Ц.. В този смисъл излага доводи.

Претендират се разноси. Прави се възражение за прекомерност на претендираните разноси от другата страна.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

В подадената от страна на ищецът И. К. Ц. чрез пълномощника си адвокат М. искова молба против „В.Х.“ АД се твърди, че по силата на трудов

договор от 11.07.2016г., първият е бил назначен при ответника да изпълнява длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, с работно място „транспортно звено“. Основното му задължение било да превозва строителни материали между различните бази на дружеството, както и ежедневно пътуване до фирма “Greenglass Recycling”, базирана в Попеши Леордени, Румъния.

Твърди се, че при престигане на труда си винаги прилежно е изпълнявал възложените му задължения и е подходил изключително отговорно към попълването на необходимата документация.

Счита се, че с оглед естеството на работата, работодателят е следвало да му заплаща командировъчни пари, съгласно чл. 215 от КТ.

Твърди се, че такива са му изплащани редовно от назначаването му, но през месец май 2020г. и за периода от 01.06.2020г. до 04.06.2020г. такива не са му изплатени. На 04.06.2020г., ищецът е подал уведомление до работодателя, че желае трудовият му договор да бъде прекратен по взаимно съгласие, считано от 05.06.2020г. В резултат от това със Заповед №13/08.06.2020г., трудовото правоотношение му било прекратено от посочената дата.

Визира се, че на същият не били изплатени дължимите командировъчни пари за месец май 2020г. и за 4 дни от месец юни 2020г.

Твърди се, че при прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят не му е изплатил трудовото възнаграждение за месец май 2020г. и за отработеното време от месец юни 2020г., както и полагащото му се обезщетение за използван платен годишен отпуск за 11 работни дни за 2019 г. и 8 работни дни за 2020 г. Поради това моли да бъде осъден ответникът да му заплати командировъчни пари в размер на 1 506 лв. за 22 работни дни през месеците май и юни 2020 г., неизплатено трудово възнаграждение за май 2020г. в размер на 487,55лв. и за месец юни 2020 г. в размер на 88лв., както и обезщетение за използван платен годишен отпуск за 11 работни дни за 2019г. и 8 работни дни за 2020г. в размер на 514,71лв., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендират се разноски.

В срока по чл.131, ал.1 от ГПК от страна на ответникът „В.Х.“ АД е постъпил писмен отговор. В него се приема, че предявените искове за

неоснователни. В тази насока се оспорва твърдението на ищеца да работи по трудов договор от 11.07.2016г., като се твърди, че трудовият договор между страните е сключен на 20.02.2019г. Оспорва се уведомлението за прекратяване на трудовия договор да е подадено от ищеца на 04.06.2020г., като се твърди, че същото е подадено по пощата на 05.06.2020г. и е получено от работодателя на 08.06.2020г. Признава се, че през месец май 2020г., ищецът е осъществил общо 10 курса (отИ.е и връщане до Румъния) и един курс (отИ.е и връщане до Румъния) в периода от 01.06.2020 г. до 04.06.2020г.

Твърди се, че за този период от време на ищеца са изплащани командировъчни пари по 27 евро на курс, съгласно разпоредбите на НСКСЧ. Твърди, че поради епидемичната обстановка по силата на изрична заповед на работодателя на шофьорите, в т.ч. на ищеца са предоставяни авансово суми за непредвидени разходи. Конкретно се сочи, че на ищеца са изплатени суми, както следва: на 04.06.2020г.- 1210лв., от които командировъчни пари за месец май 2020г.- 528,07лв. и 681,93лв.- аванс за непредвидени разходи; на 23.07.2020г.- 52,81лв. командировъчни пари за месец юни 2020г. Т

Визира се, че на 05.05.2020г. на ищеца са преведени 115,08лв.- аванс за непредвидени разходи, която сума заедно с аванса за непредвидени разходи в размер на 681,93лв., платен през месец май 2020г., не са били отчетени от ищеца със съответните документи и не са възстановени на работодателя.

Сочи се, че в платежния фиш за месец май 2020г. е отразено дължимото трудово възнаграждение на ищеца в размер на 487,55лв. и получените аванси, като от същия е видно, че ищецът дължи на работодателя сумата от 309,47лв. В платежният фиш за месец юни 2020г. е отразено дължимото трудово възнаграждение и обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен отпуск, както и остатъкът от невъзстановения аванс в размер на 309,47лв.

Твърди се, че на 23.07.2020г., с платежно нареждане на ищеца е преведена сумата от 329,80лв., включваща трудово възнаграждение и обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ, след удържане на остатъка от невъзстановения аванс в размер на 309,47лв.

Искането е да се отхвърлят предявените искове с присъждане на разноските по делото.

В случай на уважаване на исковите се прави възражение за прихващане с изплатените от работодателя на ищеца суми в общ размер на 1707,69лв.,

включващи: заплатени аванси за непредвидени разходи в размер на 115,08лв., преведени на 05.05.2020г. и 681,93лв., преведени на 04.06.2020г., командировъчни пари в размер на 528,07лв. за месец май 2020г., преведени на 04.06.2020 г., командировъчни пари в размер на 52,81лв. за месец юни 2020г., преведени на 23.07.2020г., трудово възнаграждение за месец юни 2020г. и обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ в общ размер на 329,80лв., преведени на 23.07.2020г. Претендират се разноси.

Пазарджишкият окръжен съд от фактическа страна прие за установено следното:

Няма спор между страните, като това се установява и от представените по делото писмени доказателства, че същите са били обвързани от трудов договор №01/20.02.2019г., по силата на който, ищецът е полагал труд при ответното дружество на длъжност „шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“. Трудовото правоотношение между тях е било прекратено по взаимно съгласие, на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ със Заповед №13/08.06.2020г.

Няма спор по делото, че трудовите задължения на ищеца са включвали осъществяване на курсове с товарен автомобил на „В.Х.“ АД по маршрута от Белово до Румъния и от Румъния до Пловдив, за което са били издадени Заповед №18/30.04.2020г. за командироване на ищеца, за периода от 01.05.2020г. до 31.05.2020г. и Заповед №23/29.05.2020г. за командироване на ищеца за периода от 01.06.2020г. до 30.06.2020г.

Видно от Заповед №2/13.03.2020г., издадена от изпълнителния директор на „В.Х.“ АД, във връзка с усложнената епидемична обстановка, свързана с разпространението на Ковид-19 на територията на страната и в Европа и обявеното с решение от 13.03.2020г. на Народното събрание на Република България извънредно положение се установява, че е наредено, считано от 01.03.2020г. на шофьорите на товарни автомобили, извършващи курсове до Румъния, да се изплащат командировъчни пари, съгласно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в размер общо на 27 евро на курс, който включва отИ.е и връщане. На шофьорите на товарни автомобили, извършващи курсове до Румъния, да се предоставят авансово суми в подходящ размер за покрИ.е на извънредни разходи, възникнали по време на пътуването. Заповедта има действие до отмяна на извънредното

положение, като срокът ѝ на действие може да бъде променян в зависимост от развитието на епидемичната обстановка в страната и в Европа. Копие от заповедта е връчена на главния счетоводител за изпълнение.

От Заповед №3/13.05.2020г. на изпълнителния директор на „В.Х.“ АД се установява, че срокът на действие на Заповед №2/13.03.2020г. е удължен до 01.08.2020г. Копие от заповедта е връчена на главния счетоводител за изпълнение.

През периода от 01.03.2020г. до 30.04.2020г., ищецът е извършил общо 16 курса от Белово до Румъния и обратно, а през периода от 01.05.2020г. до 02.06.2020г.- общо 11 курса, от които 10 курса през месец май 2020г. и един курс през месец юни 2020г., което се установява от приложените по делото международни товарителници.

Видно от представените по делото разписки на 30.12.2019г., ищецът е предал 62 евро и 68лв. суми за възстановяване, на 30.04.2020г. - 63 евро и 9лв. суми за отчитане, на 17.05.2020г.- 141 евро и 97лв. суми за възстановяване, на 03.06.2020г.- 59 евро и 65лв.- суми за възстановяване.

На 04.06.2020г., с 3 броя квитанции към ПКО, ищецът е предоставил на ответното дружество сумата от 230евро, представляваща служебен аванс в евро, сумата от 418,40лв., представляваща авансов отчет в лева и сумата от 100лв., представляваща авансов отчет в евро.

Във връзка с подадена жалба на ищеца с вх. №21022244/18.03.2021г. до Главна дирекция „Инспекция по труда“ е извършена проверка на „В.Х.“ АД за спазване на трудовото законодателство. За резултатите от проверката, ищецът е уведомен с писмо с изх.№2103982/29.04.2021г. Няма образувано административно- наказателно производство против „В.Х.“ АД.

Ищецът има едно рождено дете- П.И.Ц., родена на 29.06.2018г. и едно доведено дете- И. И.ов Ю., роден на 10.12.2013г.

Видно от заключението на съдебно- счетоводната експертиза за месеците май и юни 2020г., на ищеца са изплатени с банков превод суми за командировки (до Румъния) в общ размер на 580,88лв., от които: 528,07лв. за месец май 2020г. и 52,81лв. за месец юни 2020г. Трудовото възнаграждение на ищеца за месец май 2020г. не е изплатено, тъй като сумата на чистото (нетно) такова за получаване- 487,55лв. е по- малка от сумата на служебния аванс, който му е бил преведен съгласно Заповед №2/13.03.2020г. на

изпълнителния директор за покритие на извънредни разходи- 797,02лв. и която не е възстановена вследствие на дружеството (разликата е в размер на 309,47лв.), а за месец юни 2020г. му е изплатено трудово възнаграждение в размер на 329,80лв. По отношение дължимото обезщетение за неизползван отпуск по чл.224, ал.1 от КТ (за 2019г.- 18 работни дни и за 2020г.- 1 работен ден), същото е надлежно начислено в разчетно- платежната ведомост на дружеството за месец юни 2020г. и сумата на същото е включена в брутното трудово възнаграждение, респективно в чистото такова, което вследствие е изплатено на ищеца. С изключение на трудовото възнаграждение на ищеца за месец май 2020г., което не е изплатено, всички останали суми, включващи суми за командировки в чужбина, сума на трудово възнаграждение за месец юни 2020г. и обезщетение за неизползван отпуск, са му надлежно изплатени. Сумите на командировъчните пари за един курс (отИ.е и връщане) до Румъния, дължими на ищеца за месеците май и юни 2020г., съгласно разпоредбата на чл.31, ал.1 от НКСЧ и Заповед №2/13.03.2020г. на изпълнителния директор на „В.Х.” АД са в размер общо на 27 евро. Сумите на командировъчните пари общо за всички курсове (отИ.е и връщане) до Румъния, дължими на ищеца за месеците май и юни 2020г., съгласно разпоредбата на чл.31, ал.1 от НКСЧ и Заповед №2/13.03.2020г. са общо в размер на 580,88лв. (за 11 броя курсове). Сумите на командировъчните пари за месеците май и юни 2020г. (общо в размер на 580,88 лв.) са надлежно изплатени на ищеца. През месеците май и юни 2020г., ищецът е получил по банков път от „В.Х.” АД, суми общо в размер на 2657,55лв. Авансово получените суми от ищеца за непредвидени разходи, съгласно Заповед №2/13.03.2020г. за месеците май и юни 2020г. са в следните размери: през месец май 2020г., ищецът е получил сума в размер на 115,08лв., която не е възстановил на дружеството; през месец юни 2020г. е получил сума в размер на 681,93лв., която не е възстановил на дружеството. Брутното трудово възнаграждение на ищеца за месеците май и юни 2020г. е надлежно начислено и същото е в следните размери: за месец май 2020г.- 628,30лв. и за месец юни 2020г.- 57,11лв. Сумата на обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019г. (18 дни) е в размер на 628,30лв., а за 2020г. (1 ден) е в размер на 34,99лв. Същото е надлежно начислено в разчетно-платежната ведомост на дружеството за м. юни 2020г. Сборът от начисленото трудово възнаграждение на ищеца за месеците май и юни 2020г.

и начисленото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ е общо в размер на 1348,70лв., в т.ч.: за месец май 2020г. сумата е в размер на 628,30лв., а за месец юни 2020г.- 720,40лв. След приспадане от сумата от 1348,70лв. на сумата на всички удържки за двата месеца (221,88лв.) и на сумата на получените и невъзстановени служебни аванси (797,01лв.), сумата, дължима на ищеца е в размер на 329,81лв.- същата му е изплатена на 23.07.2020г. с направен превод по банковата му сметка.

В съдебно заседание пред първоинстанционният съд от страна на вещото лице се уточнява, че получените от ищеца, на основание Заповед №2/13.03.2020г. авансови суми за непредвидени разходи, а именно сумата от 115,08лв. през месец май 2020г. и сумата от 681,93лв. през месец юни 2020г. са му били преведени по банков път и представляват част от банкови преводи на по- голяма стойност. Сумата в размер на 115,08лв. е част от сума в общ размер на 960лв., преведена на ищеца на 05.05.2020г., а сумата в размер на 681,93лв. е част от сума в размер на 1210лв., която е преведена на ищеца на 04.06.2020г. В счетоводството на ответника разликата над 115,08лв. до 960лв., както и разликата над 681,93лв. до 1210лв. е отразена като командировъчни пари в аналитичния дневник „Други разходи по дейността”, аналитична сметка 6091 „Командировки и транспортна дейност”, а останалата част от преведените суми представлява аванс за непредвидени разходи, съгласно Заповед №2/13.03.2020г., отразен в аналитичен дневник по 4891 „Други дебитори И. Ц.”. За месеците май и юни 2020г., общата сума за непредвидени разходи, която е изплатена на ищеца съгласно Заповед №2/13.03.2020г. е в размер на 797,02лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбите са редовни и допустими- отговарят на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадени са в срок, от процесуално легитимирани субекти, срещу подлежащ на обжалване акт.

При извършване на въззивен контрол за законосъобразност и правилност на първоинстанционното съдебно решение, в рамките поставени от въззивните жалби, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди, а същите като неоснователни се оставят без

уважение.

В случая няма основание да не бъде приети, като правилни изводите на първоинстанционният съд в насока за цялостно уважаване на предявения иск по чл.128, т.2 от КТ, респективно частичното уважаване на предявените искове по чл.215, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ.

По отношение на предявения и уважен иск, с правно основание чл.128, т.2 от КТ, съобразно заключението на съдебно- счетоводната експертиза, който се обжалва с въззивната жалба на „В.Х.“ АД.

Съгласно тази разпоредба, работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършена работа.

В конкретният казус, работникът претендира, че не му е платено трудово възнаграждение за месец май 2020г. в размер на 487,55лв. и за месец юни 2020г.

В изводите направени от първоинстанционният съд е прието, че трудовото възнаграждение на ищеца, след приспадане на дължимите данъци и задължителни осигурителни вноски за месец май 2020г. е в размер а 487,55лв., а за месец юни 2020г. е в размер на 42,31лв.

За да стигне да същите, районният съд обосновано е анализирал изплащането на авансови суми за непредвидими разходи, съгласно Заповед №2/13.03.2020г. и законосъобразността на извършените от работодателя удържки от трудовото възнаграждение на ищеца. В този аспект правилно е приел, какво е отчетено от заключението на съдебно- счетоводната експертиза, като обосновано е коментирал разпоредбите на чл.272, ал.2 от КТ, съответно чл.446, ал.1 и ал.2 от КТ.

Действително във възраженията изложени във въззивната жалба на „В.Х.“АД се навежда довод, че претендираното трудово възнаграждение не е дължимо, като същия се основава и на заключението на вещото лице. Факт е, че последното е визирало, че към настоящия момент няма дължими суми от страна на ответника към ищеца, но съществения момент по същество на настоящия спор е, че първия не е имал право да прави удържки от трудовото възнаграждение на своя работник. В този аспект, първоинстанционният съд е изложил мотиви, които се споделят изцяло и няма основание да се преповтарят.

По отношение на предявените и частично уважени искове по чл.215, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ, по отношение на които са подадени въззивни жалби и от двете страни.

С въззивната жалба на ответника се навеждат възражения, че присъдените суми не се дължат на ищеца. Същите не могат да се споделят за основателни. Основанията за това се извеждат от обстоятелството за обосноваването на първоинстанционния съд, че процесната заповед под №2 от 13.03.2020г. не съответства на чл.31, ал.1 от НСКСЧ. В тази насока, няма как да се игнорира и приетото като доказателство Писмо с изх. №21030982 от 27.04.2021г. от Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда С., в което е отразено, че при извършена проверка в дружеството-работодател е установено, че определения размер на командировъчни пари с представената от работодателя Заповед №2/13.03.2020г. от 27 евро на курс не съответства на нормативната уредба и по-конкретно на приложение №3 към чл.31, ал.1 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина. Посочено е в това писмо, че за това нарушение са предприети и предвидени в закона мерки срещу дружеството.

Не могат да се приемат твърденията изложени във въззивната жалба на ответника, че определената в процесната заповед сума от 27 евро на курс би следвало да се раздели на две по 13,50 евро на ден. В този смисъл следва да се посочи, че в тази заповед няма отразена сума от 13,50евро. На практика се навеждат доводи за едностранно променяне на сумите за възнаграждение, вкл. и сумите по чл.215 от КТ, което е недопустимо.

Категорична е последната норма, която ясно визира, че при командироване, работникът или служителът има право да получи освен брутното си възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и размери, определени от Министерски съвет. На практика, на последният е делегирано правото да определя минимални размери на командировъчните обезщетения, като е дал възможност, че е допустимо да се определят по-големи размери по реда на колективното или индивидуалното договаряне, съгласно чл.228, ал.2 от КТ. Въз основа на тази констатация, няма основание да се приема, че на конкретния работодател е предоставена възможност едностранно да определя по-малки размери от определения от страна на МС.

Няма основание да се приеме и възражението за нарушение на чл.272 от КТ, тъй като обосновано първоинстанционния съд е изложил доводите си относно дължимостта на осигуровки и данъци върху дължимото се трудово възнаграждение. Респективно, няма основание да се приемат постановките посочени в цитираното във въззивната жалба решение на ВКС, тъй като действително в разглеждания в този съдебен акт случай се извършва прихващане с установени суми по чл.203, ал.1 от КТ, във вр. с чл.207, ал.1, т.1 от КТ, при реализиране на имуществена отговорност на работника при отчетническа дейност.

Относно възражението изложено във въззивната жалба касаещо, че съдебното прихващане направено от първоинстанционния съд е неправилно извършено, мотивирано от липсата на изискванията по чл.103 и чл.104 от ЗЗД, вземанията да са ликвидни и изискуеми, следва да се приеме, че то е неоснователно.

Факт е, че пред първоинстанционният съд надлежно е направено възражение за прихващане и последния правилно го е приел, съобразно правилата на чл.131- 133 от ГПК, като и законосъобразно се е произнесъл независимо, че вземането по направеното възражение не е ликвидно към този момент. Няма основание да не се приеме твърдението изложено от другата страна, че направеното при условията на евентуалност възражение за прихващане е процесуално действие за защита срещу иска, при което съдебната компенсация погасява насрещните задължения. В тази насока, няма как да се игнорират постановките визирани в Тълкувателно решение №2/2020г. от 18.03.2022г. по тълк.дело №2/2020г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което в т.1 на същото се визира, че при уважено възражение за прихващане, признатите от съда насрещни вземания се смятат погасени с обратна сила от първия момент, в който прихващането е възможно да се осъществи, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното- поне изпълняемо, като е без значение, кога е настъпила ликвидността.

По отношение на второто по същество възражение изложено във въззивната жалба на ищеца, относимо при условие на алтернативност /в случай, че не се приемат доводите за неправилност на прихващането/ и което е в насока, че не е доказано, че сумата от 797,01лв. е преведана на ищеца И. Ц., като служебен аванс за непредвидени разходи по цитираната по- горе

заповед от 13.03.202г., съдът намира, че следва да се приеме, че е неоснователно.

Основанието за този извод се извежда от данните визирани в приложения по делото Аналитичен дневник с/ка 4981 “Други дебитори“ за периода 01.05.2020г.- 30.06.2020г. От този документ е видно, че на И. Ц. за посочения отчетен период от два месеца е преведена по банков път сумата 797,01лв., т.е. това е общата сума, която е преведена за периода от два месеца.

Относно сумата 309,47лв., от страна на вещото лице е дадено разяснение в насока, че тъй като сумата от 797,02лв. е по- висока от размера на нетното трудово възнаграждение за месец май 2020г., което ищецът е трябвало да получи, а именно 487,55лв., в заключението си е посочил, че за месец май 2020г. на ищеца не е изплатено трудово възнаграждение. Разликата в размер на 309,47лв. е посочена и в следващия фиш за работна заплата за месец юни 2020г., за да бъде приспадната от дължимото нетно трудово възнаграждение.

На практика следва да се приема, че сумата от 791,01лв. е за непредвидени разходи, както правилно е прието от първата инстанция, като е без значение, е че в аналитичния дневник стои запис „редовен аванс“.

Относно сумите, които са предоставяни в брой в левове и евро с РКО и които са отчетени от ищеца, няма основание да се приеме, че те са извънредни по своето предназначение. В този смисъл следва да се визира, че в обясненията дадени от ищецът се заявява, че тези суми в брой са предоставяни редовно за заплащане на такси при преминаване на Дунав мост и за заплащане на паркинги, Такива суми в брой в левове и валута се предоставят редовно на пътуващите шофьори, а не само по време на пандемията. Това са данни, които на практика не може да определи тези суми за извънредни.

Няма основание да не се приемат данните от заключението на вещото лице, че през месеците май и юни 2020г. ищецът е получил по банков път от „В.Х.“АД, суми общо в размер на 2 657,55лв. Съответно, авансови суми за непредвидени разходи И. Ц. е получил както следва: -На 05.05.2020г. с пл.нареждане на ищеца са преведени 960лв., от които дължими командировъчни пари за месеците март и април 2020г. общо в размер на 844,92лв. и 115,08лв. аванс за непредвидени разходи, съгласно Заповед

№2/13.03.2020г. -На 04.06.2020г. с пл.нареждане на ищеца са преведени 1210лв., от които командировъчни пари за месец май 528,07лв. (за 10 курса по 27 евро в легова равностойност) и 681,93лв. аванс за непредвидени разходи, съгласно Заповед №2/13.03.2020г. При така констатираното, няма основание да не се приеме, че при тези плащания, работодателят е превеждал кръгли суми, част от които са за дължими командировъчни пари, а разликата е аванс за непредвидени разходи. Не може да се игнорират обясненията на вещото лице, което уточнява, че няма нормативно изискване сумите, предоставени като служебен аванс да се изплащат само в легове. Респективно, че всяко предприятие решава, как ще изплаща служебния аванс, може и в стотинки. Съответно, в платежните нареждания е вписано „командировка, тъй като включените в превода суми са за командировъчни пари и за извънредни разходи , които са свързани с командировката.

Реално, няма основание да не се приеме твърдението, че работодателят не е имал задължението да предоставя такива суми на своите работници. Преценката кога и суми в какъв размер за извънредни непредвидени разходи да бъдат предоставяни на работниците е извършвана от работодателя съобразно с епидемичната обстановка и съобразно неговите финансови възможности.

Няма основание да се приеме за основателно позоваването в жалбата на разпоредбата на чл.76 от ЗЗД. Основанието за този си извод се извежда от обстоятелството, че на практика, още в исковата си молба от страна на Ц. е заявено, че няма претенции за плащане на командировъчни пари през предходните месеци. В този смисъл следва да се посочи отразеното: „Посочените суми за периода на назначаването до май 2020г., са плащани редовно. Но за м.май 2020г. и частично за м.юни 2020г./от 01.06.2020г. до 04.06.2020г. вкл./ до напускането на ищеца не са изплатени полагащите се командировъчни”.

Няма основания да се приемат и възраженията в насока водено нередовно счетоводство от страна на ответното дружество. В този смисъл следва да се посочи, че от страна на вещото лице не са направени такива констатации. Не следва да се игнорира обстоятелството, че и от двете страни в процеса не е оспорено заключението на вещото лице и не е възразено срещу неговото приемане.

Налице е твърдение в подадената жалба в насока неяснота, защо в платежния фиш за месец май 2020г. е включена общата сума на получени аванси в размер на 797,02лв. От страна на вещото лице е изяснен този въпрос, като съгласно дадените от него пояснения се установява, че фишът за работна заплата за месец май 2020г. се издава и се заплаща през следващия месец-месец юни 2020г. В същия е включена сумата, изплатена като служебен аванс през месец юни 2020г., тъй като към датата на издаване на фиша за месец май 2020г., тази сума е била платена на ищеца. Съответно е отразено, както в заключението, така и в обясненията впоследствие от страна на вещото лице, че, дружеството не дължи никакви суми на ищеца. /Тази констатация не е относима към изводите, касаещи трудово възнаграждение./.

Предвид на гореизложеното, възприемайки изцяло съображенията на първоинстанционния съд и неподеляйки възраженията изложени във въззивната жалба, мотивирайки се по същество по-горе, настоящия въззивен състав приема, че решението, като правилно и законосъобразно следва да се потвърди изцяло, а подадените въззивни жалби, като неоснователни се оставят без уважение.

С оглед изхода на делото, разноси по делото не следва да се присъждат на страните и същите следва да останат в тежест на страните, както са ги направили.

Поради изложеното и на основание чл.270 от ГПК, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №363 от 08.04.2022г., постановено по гр.д. №3536/2021г. по описа на РС- Пазарджик.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____